

Дарът на Божието слово

„И Господното слово дойде към него: Тръгни оттук, обърни се на изток и се скрий при потока Херит, който е срещу Йордан. Ще пиеш от потока, а враните заповядах да те хранят там. И той отиде и стори според Господното слово... И враните му донасяха хляб и месо сутрин и хляб и месо вечер, а той пиеше от потока.“

Тези думи ние четем в началото на 3Царе17гл. Така започва един от епизодите, които съставляват поредица вълнуващи събития от живота на пророк Илия. В историята на този Божи човек намираме стъпките, по които Бог води човек, който иска да бъде полезен на своя Господ, и който иска да расте в духовния си живот. За това нещо Господ няма никакви кратки пътища. За да може Илия да противостои на всеобщото неверие на планината Кармил, той трябвало да премине назначеният от Бога курс на обучение в училището на вярата. Зад него са били многото години на обучение в пустинята на суровата страна Галаад. Там той се научил да различава гласа на своя Бог от многото други гласове, там преминало формирането на Илия като пророк. Без времето, прекарано там с Бога, Илия не би могъл да каже с такава увереност и дръзновение на отстъпника цар Ахав и на съгрешилия народ:

“През тези години няма да падне роса или дъжд, освен чрез слово от мене.” (3Царе 17:1)

И след прекрасно издържания пореден изпит му били казани думи- „И Господното слово дойде към него...” Така и в нашия живот, веднага щом изпълним това, което вече ни е поръчано от Бога, няма нужда да се притесняваме: “Ами сега какво? Какво ще стане след това?и т.н.” Господ ще ни изпрати Своего слово и когато ни бъде дадено, ние ще го разпознаем.

Обърнете внимание на думите, които бяха казани на Илия:

“Тръгни оттук, обърни се на изток и се скрий при потока Херит, който е срещу Йордан.” Без съмнение, Илия не би избрал този път по своя инициатива. Странна заповед. Правилно ли я е разбрал?- Да, правилно. **Работата е в това, че Божиите мисли не са като нашите мисли, нашите пътища не са като Неговите пътища. Ето защо е толкова важно да се доверяваме на Бог да ни покаже Неговия път, Неговата воля, а не сами да го измисляме. Освен това е важно да разберем колко сериозен е моментът, когато думите на Господа дойдат към нас. Да вървим напред според словото на Господ, или да останем на място? Да останем, всъщност би означавало да се върнем назад, а да се съгласим и да вървим според словото на Господ, означава да вървим към победа!** Възможно е, когато направим крачката на вярата да ни се наложи да се сблъскаме с трудности. Външно човек може да изглежда спокоен и смел. Но този вид може да бъде много заблуждаващ. В гърдите и на дори много силен във вярата човек, може да става отчаяна борба между вярата и неверието.

След като на Илия му беше казано да отиде и да се скрие при потока Херит, веднага след тази заповед последва обещанието:

„Ще пиеш от потока, а враните заповядах да те хранят там.“

В такива случаи ние се нуждаем от вяра, вярата в това, което Бог ни е казал. Словото Божие казва:

„Уповавай се на Господа от все сърце и не се облягай на своя разум. Във всичките си пътища признавай Него и Той ще оправя пътеките ти.“ (Притчи 3:5,6)

Не, разумът не би посъветвал Илия да отиде при Херит. Ако той следваше съветите на ума си, щеше да си помисли, че сега не е моментът да се крие. Необходимо е да действа, да призове хората към покаяние, да предупреди за идващия Божи съд.

Но колкото и да е странно, Бог не му нарежда да прави това. По-късно, Той ще го инструктира, но не сега. И пророкът се подчинява. Илия не може да бъде заподозрян в малодушие или плахост, той е бил смел мъж. **Виждате ли, колкото и логично, правилно или дори духовно да ни се струва нашето собствено мнение, то не означава нищо, ако Бог не ни е заповядал да направим нещо.**

В тази ситуация словото е било лично, отнасящо се конкретно за Илия. **Също така, Бог се обръща с лично слово и към нас. То се отнася до настоящото състояние на нещата в обстоятелствата, в които се намираме в момента.**

Често пъти, хората искат да им се каже какво точно трябва да правят. **Но Бог се отнася с всеки от нас като с отделна личност, следователно, Той също има специално слово лично за нас.** „**Тръгни оттук, обърни се на изток и се скрий при потока Херит.**“ – „Аз искам да остана тук-възразявате вие. Ако тръгна, тогава ще ида на запад, трябва да предупредя хората за идващия съд!“ Но Бог не казва това сега.

Защо Бог казва на Илия да се скрие? Причината не е царският гняв. За да защити Илия и да го спаси от вреда, Бог не би ли могъл да направи това без той да се скрие? Разбира се, че е могъл! В крайна сметка цар Ахав не е могъл да вдигне ръка срещу Илия, когато той обявил неизбежното Божие наказание за неговите злодеяния. Не, трябва да има друга причина, поради която Бог казва на Илия да се скрие. Той сякаш му е казал това: „Скрий се така, че да не те виждат и чуват. Ти обяви Моето слово на царя и това е всичко, което искам от теб сега. Остави тревогата си за резултата, той е в Моите ръце, а ти се скрий при потока.“

Ако се замислим, сушата в цялата страна може да изглежда като тежко наказание за вероломния народ, но отнемането на Божието слово е още по-голямо наказание. Когато Бог задържа словото Си, тогава идва ден на истинско бедствие за хората. Оттогава досега, тези, които имат слово от Бога за хората не са чути. Най-страшния съд не се проявява във физическата суша, а във факта, че Господното слово се задържа, то е скрито от хората.

В книгата на пророк Амос се казва:

„**Ето, идват дни, казва Господ Еова,- когато ще пратя глад на земята, не глад за хляб, нито жажда за вода, а за слушане на думите Господни.**“ (Амос 8:11)

Няма по-ясни доказателства за Божията ярост и гняв, отколкото когато Бог задържа словото Си. Скривайки Своя пророк, Бог лишава народа от Своего ръководство. Каква трагедия е, когато Бог спре да говори!

Какво може да бъде по-лошо от това и какво може да бъде по-голямо благословение от възобновяването на Неговия глас! Нека не ни застигне такъв ден, в който Бог ще удържа словото Си към нас. Нека винаги идваме при Него смирено и с покаяние и да Му казваме: „Говори, Господи, защото Твоят слуга слуша.“ **Ако правим това, Бог е обещал, че ще чува гласът ни и ще ни отговори. Това е най-голямата милост, когато словото Господне не е скрито от нас, когато го чуваме.**

Бог не е спрял да говори. Той изпраща Своите верни свидетели при нас, Той ни говори и лично, води ни към покаяние, с протегнати ръце ни приема и прощава, възстановява ни и ни дава хляба на Живота в нашата скръб и Живата вода в нуждата ни. **Затова, „днес ако чуете гласа Му, не закоравявайте сърцата си.“** (Евреи 3:7,8)

Защото: „Аз знам мислите, които мисля за вас, казва Господ, мисли за мир, а не за зло, за да ви дам бъдеще и надежда. Тогава ще извикате към Мене и ще отидете и ще Ми се помолите, и Аз ще ви послушам. И ще Ме потърсите и ще Ме намерите, като Ме потърсите с цялото си сърце.“
(Еремия 29:11-14)

Днес Господ още не е отнел словото Си. Днес вратите на благодатта все още са отворени. Днес словото на Господ все още ни говори. Нека никога не пренебрегнем този толкова добър и скъп дар за нас, и когато ни се даде, нека го прегърнем. Нека имаме отворени и покорни сърца за него и да го изпълняваме. Нека го следваме, накъдето и да ни води то, защото сам Господ ще ни води и ще бъде до нас, ще се грижи за нас и няма никога да ни остави.

Превод: Светлина за теб